

Prečo ježkovi Pichliačovi narástli ostne

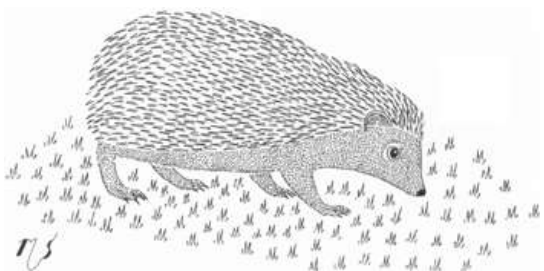
Text a perokresby: Miroslav SANIGA

V lesných zátišiach dolinky Olinky žije aj ježko Pichliačik. Lesné zvieratá si o ňom rozprávajú rozprávky o tom, ako si počas jesene znáša do svojho úkrytu ovocie. Ježka Pichliačika to hnevá, lebo to nie je vôbec pravda.

Raz keď si vyšiel na prechádzku chodníkom popri bystrine Rine, stretla ho veverička Hopkačka.

- *Kdeže si sa vybral?* - opýtala sa ježka zvedavá veverička, - *Vari si ideš nazbierať jablká?*

- *Aj ty veríš tým nepravdivým rozprávkam o tom, ako si znášam do svojej komôrky ovocie?* - nasrdil sa ježko Pichliačik.

Ježko Pichliačik - jež bledý

Veverička Hopkačka - veverica stromová

- *Verím, akoby som neverila, veď mi to mamička rozprávala,* - odvetila veverička Hopkačka.

- *Prababička Príroda ma neobdarovala takýmto pichľavým kožchom preto, aby som si na ňom znášal ovocie,* - začal s vysvetľovaním ježko Pichliačik. - *Veď mne vôbec nechutia ani jablká, ani hrušky.*

- *Ako to, že ti nechutí ovocie?* - čudovala sa veverička, - *V rozprávkovej knihe som na vlastné oči videla, ako si na pichliačoch znášaš jablká i hrušky.*

- *To si mohla naozaj vidieť len v rozprávkovej knižke,* - odvetil ježko Pichliačik. - *Opýtaj sa hocikoho v lese, či ma už niekedy na vlastné oči videl čakať niekde pod jabloňou*

Ilonou, kým mi na pichliače spadne jablko. To by som sa veru načakal, kým by sa mu uráčilo spadnúť mi rovno na ostne. Kým by sa to udialo, od hladu by som zahynul.

- Prečo ti potom vlastne namiesto úhladnej srsti narástli pichľavé ostne? - vyzvedala Hopkačka.

- Prababička Príroda nás ježkov najskôr zaodela do peknej sivej srsti, - začal príbeh ježko Pichliačik. - Keďže nás obdarovala pomalou chôdzou, každý kto nás chcel chytiť, nás aj raz-dva dobehol. No a tak skoro všetkých ježkov vychytali lišky, kuny, jastraby či orly. Skoro sme vymreli. Vtedy som poprosil prababičku Prírodu, aby nám ježkom pomohla, keď už nevieme rýchlo behať ako naši nepriatelia. Prababička Príroda dlho premýšľala, kým prišla na to, ako nám pomôcť.

- A na čo prišla? - pýtala sa nedočkavá veverička Hopkačka.

- Namiesto srsti nás zaodela do pichľavých ostňov, - pokračoval ježko Pichliačik. - Odvtedy sa už nemusíme ničoho báť, aj keď nás rýchlo dohoní. Stočíme sa do kľbka a ostré pichliače nás ochránia. Aj včera ma naháňala liška Falošnica a brúsila si na mňa zuby, ale nedal som sa. Skrútil som sa do kľbka a keď sa pichla do ňufáka o môj osteň, tak ufujazdila.

- Nechala ťa na pokoji? - neverila veverička.

- Nenechala, - odvetil ježko. - Opatrne ma začala kotúľať zmerom k bystrine Rine. Liška Falošnica ti má rozumu za všetky lesné zvieratá.

- Prečo ťa kotúľala k bystrine Rine? - prerušila ho Hopkačka.

- Lebo vie, že keď si ma skotúľala do vody, tak ak sa nechcem utopiť, musím sa z kľbka rozvinúť a plávať. No a tak sa mi môže zahryznúť do bruška, ktoré nemám pokryté pichliačmi.

- A podarilo sa jej to? - znela ďalšia zvedavá otázka veveričky Hopkačky.

- Keď som tu, tak asi nie, - vydýchol si ježko Pichliačik. - Rýchlo som preplával na druhý breh. No a Falošnici sa nechcelo zmočiť si jej vyparádený kožušok.

- Tak, a teraz už viem, že prababička Príroda ťa nezaodela do pichľavého kožuška preto, aby si si na ostňoch znášal do komôrky jablká a hrušky, ale aby si si zachránil holý život.

- Presne tak, - prikývol ježko Pichliačik. Veverička Hopkačka potom skutočnú pravdu o ježkovi Pichliačikovi vyrozprávala všetkým obyvateľom dolinky Olinky. A tak sa na všetky klebety o tom, ako si ježko Pichliačik zbiera a znáša ovocie do svojej komôrky rýchlo zabudlo.